

Naujoji Tvarka

#210

10 / 2024 (135)

Leksikonas - Michael Kühnen

121 - VALSTYBĖS REFORMA

Nacionalsocialistinės revoliucijos kelias nuo Nacionalsocialistų partijos įkūrimo iki Naujosios tvarkos įgyvendinimo eina įvairiais etapais, iš kurių svarbiausias - nacionalsocialistinės liaudies valstybės sukūrimas. Revoliucija vyksta su žmonių masės sutikimu ir pritarimu, todėl ji gali būti įvykdyta Vakarų tipo demokratijose,

jei jose leidžiami tikrai laisvi rinkimai pagal galiojančią teisinę tvarką, t. y. teisėtai.

Kaip pusiau kolonijinė savivaldos teritorija pagal nacių draudžiamuosius įstatymus, VFR, nors ir rengia rinkimus, yra tik labai nedidelė šios teritorijos dalis. Nepaisant to, Naujojo fronto minties bendruomenė siekia teisinės revoliucijos VFR, valstybės reformą laikydama tarpiniu kovos etapu. Tai išplaukia iš Nacional-socialistinės vokiečių darbininkų partijos partinės programos 25 punkto, kuriame raginama sukurti stiprią centrinę valdžią valstybėje, tačiau tiesiogiai nekeičiant konstitucinio pagrindo. Todėl Naujasis frontas teisiškai reikalauja reformuoti valstybę pagal VFR teisinę sistemą. Ją sudaro:

Tiesioginiai valstybės vadovo rinkimai;

Referendumo ir plebiscito įvedimas;

Rinkimų įstatymo pakeitimas, kuriuo stipriausiai partijai būtų užtikrinta absoliuti parlamentinė dauguma, tačiau kartu mažosioms partijoms būtų suteikta dalis vietų parlamente, atitinkanti jų balsų skaičių (5 proc. barjero panaikinimas);

Visų partijų, įskaitant NSDAP, draudimų panaikinimas ir dalyvavimas rinkimuose.

Tokia valstybės reforma palengvina NSDAP laimėti žmonių mases nacionalsocialistinei revoliucijai, sudaryti teises sąlygas nacionalsocialistinei konstitucijai įvesti ir taip sukurti nacionalsocialistinę liaudies valstybę.

122 - DIDŽIUOJUOSI

Nacionalsocializmas, kaip biologinio humanizmo pasaulėžiūra, remiasi gamtos dėsnių nulemta gyvenimo tikrove, kuri vienodai taikoma visoms gyvybės formoms. Todėl žmonių rūšiai taip pat galioja tokie gyvybės dėsniai kaip paveldimumas, diferenciacija ir atranka kovoje už būvį (taip pat žr. elites). Tačiau žmogus, būdamas vienintelė gyvybės forma, dėl savo laisvos valios gali gyventi priešingai rūšiai ir gamtai ir nepaisyti gyvybės dėsnių, net jei tai kainuoja dekadansą ir galimą rūšies žūtį.

Tačiau nacionalsocializmas nori pažadinti arijų tautybės žmonėse (žr. "arijus") valią, kad jie, gyvendami pagal gamtos dėsnius, įgalintų ir skatintų savo rasės rūšies išsaugojimą ir vystymąsi. Nacionalsocialistų partija (žr. Nacionalsocialistinė vokiečių darbininkų partija) yra šio siekio nešėja. Politinė tokio požiūrio į gyvybę ir gyvenimą išraiška yra gyvybės apsaugos politika, kurios kertiniai akmenys yra aplinkos apsauga ir rasinė higiena. Tačiau tokia valia gali atsirasti ir išlikti tik tada, jei prieš tai atsiranda pasididžiavimas savo gimine, savo tauta.

Todėl nacionalsocializmas reikalauja ir skatina rasinį pasididžiavimą, atmeta visų žmonių lygybės ideologiją kaip priešišką gyvybei dogmatizmą, išpažįsta gyvybės įvairovę ir taip įgalina valią išsaugoti ir plėtoti rūšį. Rasinė neapykanta jam tokia pat svetima kaip ir aukštesnių ar žemesnių rasių ir tautų idėja (taip pat žr. Untermensch). Visos rasės ir tautos yra savaip geros arba blogos, talentingos arba netaalentingos, ir tarp jų yra žmonių, kurie savo rūšies atžvilgiu yra aukštesni arba žemesni. Tačiau kiekviena rūšis yra skirtinga ir todėl nepalyginama. Kiekviena rasė ir tauta turi gyventi, vystytis ir didžiuotis savo rūšimi. To nacionalsocializmas moko visas arijų rasės tautas. Už tai NSDAP kovoja dėl vokiečių tautos.

Taigi pasididžiavimas yra nacionalsocialistų vertybinio idealizmo etikos dalis, ypač kalbant apie karingą politinio kareivio tipą, kurio organizacinė forma yra partijos Sturm-Abteilungen. Štai kodėl reikalavimas "Būk išdidus!" priklauso dešimčiai politinio kareivio įsakymų.

Pirmiausia didžiuojamasi savo rase, savo tauta, bet taip pat ir visomis kitomis gamtinėmis ir kultūrinėmis bendruomenėmis, jei ir kiek jos padeda išsaugoti ir plėtoti rūšį. Todėl SA žmogaus išdidumas yra įkūnytas sąmonėje:

SA yra ir lieka Vokietijos likimas!

123 - STRATEGIJA

Strategijos uždavinys - parodyti politiniam judėjimui kelią, kaip pasiekti ilgalaikį tikslą, t. y. pateikti gaires, kaip įgyti valdžią ir galiausiai ją užgrobti.

Nacionalsocializme strateginė koncepcija yra viena iš pagrindinių politinės kovos sąlygų, nustatytų ir apibrėžtų nacionalsocialistų partijos partijos linijoje. Vokietijoje nacionalsocialistinės Vokietijos darbininkų partijos uždraudimo laikotarpiu ši partijos linija pakeista bendrąja Naujojo fronto linija.

Naujosios kartos nacionalsocialistų judėjimo strategija (žr. Naujosios kartos nacionalsocializmas) pirmiausia pabrėžia NSDAP atkūrimą, o vėliau - pakartotinį valdžios užgrobimą ir remiasi masinio psichologinio apsisprendimo procesu, kurį sukelia atviras nacionalsocializmo išpažinimas.

Nacionalsocializmas, jo lyderiai ir simboliai tebėra visur Vokietijoje. Kadangi pasakutinio pasaulinio karo nugalėtojai ir jų vokiečių tarnai vis dar visiškai kontroliuoja visas propagandines valdančiosios standartizuotos masinės visuomenės kontrolės priemonės, visa tai iš tiesų vertinama labai neigiamai ir kasdien vis iš naujo smerkiama, įžeidinėjama ir prieš tai kovojama milžiniškomis pastangomis (žr. žiaurumo propagandą). Tačiau būtent nuoseklus visų dabartinės socialinės santvarkos politinių ir socialinių jėgų bei galių nacionalsocializmo atmetimas yra didžiulė tikimybė, kad į jį bus rimtai žiūrima kaip į vienintelę alternatyvą, kad jis sulauks masinių simpatijų ir įgis įtakos bei galios tikros sisteminės krizės atveju, kuri metai iš metų darosi vis aiškesnė.

Kadangi valdantysis minusų pasaulis save pirmiausia laiko "antinacistiniu" ir tai nuolat kartoja bei pabrėžia iki nuovargio, atviras nacionalsocializmo išpažinimas tampa tarsi savaime patrauklus tiek, kad sistema praranda patikimumą ir prestižą. Kai masės ieškos tikros alternatyvos, jos tikėsis ne jėgų, kurios susikompromitavo prisitaikydamos prie sistemos, bet judėjimo, kuris sistemos savivaizdžiu, kaip ir jų pačių savivaizdžiu, visais atžvilgiais yra kraštutinė priešingybė šiandieninei buržuazinei gyvenimo tvarkai - Nacionalsocialistų darbininkų partijos (žr. Bürger-tumund Arbeitertum)!

Todėl reikalavimas panaikinti nacių draudimą ir politinis darbas siekiant atkurti NSDAP yra lemiamas, strateginis požiūris į naują nacionalsocialistų partijos valdžios perėmimą Vokietijoje, taigi ir į Naujojo fronto veiklą. Šiai strategijai įgyvendinti nacionalsocialistų kadrai pasitelkia įvairias priedangos organizacijas.

Nepaprastai aršus sistemos pasipriešinimas šiam atviram nacionalsocializmo prisi-pažinimui reikalauja iš nacionalsocialistų kovotojų didelio pasirengimo aukotis, net iki įkalinimo. Tačiau tai neįrodo, kad Naujojo fronto strategija yra klaidinga, priešingai, sistema aiškiai suvokė jai iškilusį pavojų.

124 - PRIEKINĖ DALIS

"Sturm-Abteilung" yra politinės kariuomenės organizacinis įkūnijimas nacionalso-cialistinėje Vokietijos darbininkų partijoje. Būtent šiai politinei kareivystei priklauso naujosios kartos nacionalsocializmo gimimas, sėkmė ir pergalės viltis. Tai ypač pasakytina apie Naująjį frontą, kuris sąmoningai laikė save naujos SA branduoliu. Todėl ji taip pat yra įsipareigojusi laikytis Sturm-Abteilung tradicijų ir dvasios kaip pavyzdžio savo kadrams.

Naujasis frontas SA tradiciją apibrėžia taip:

SA yra revoliucinis karių susivienijimas (žr. Männerbund);

SA yra politiškai konsoliduotos revoliucinės liaudies armijos branduolys (žr. Liaudies gynyba);

SA sąmoningai ir iš aiškaus įsitikinimo yra ir lieka NSDAP Sturm-Abteilung, t. y. padalinys, ir besąlygiškai paklūsta jos politinei vadovybei;

SA nepritaria ginkluotam nuvertimui ten, kur galima teisėta revoliucija (žr. "Vilkolakis");

SA yra nesunaikinama nuomonių bendruomenė;

SA veikia per gyvą SA dvasios pavyzdį;

SA negailestingai kovoja su reakcija kaip su didžiausiu nacionalsocializmo revoliucijos, kurią ji skatina, priešū;

SA kovoja su bet koku dogmatizmu kaip degeneraciniu žmogaus mąstymo, jausmų ir veiklos reiškiniu;

SA su pasididžiavimu pabrėžia, kad ji nėra "nusikalstama organizacija" net pagal iškreiptus 1945/56 m. JdF Niurnbergo nugalėtojų keršto teisingumo standartus. Taigi nacionalsocializmo, kuris save laiko SA tradicija, uždraudimas nepateisinamas net pagal nugalėjusių jėgų principus, kurie, kaip žinoma, VFR laikomi aukščiausiu vadovu.

Kartu su šia tradicija SA dvasia apibūdina nacionalsocializmo politinį karį. Šią dvasią išreiškia 10 politinio kareivio įsakymų:

1. **faith!** Tikėjimas yra mūsų gyvenimo pagrindas.
2. **pakluskite!** Paklusnumas yra didžioji mūsų revoliucijos dorybė (žr. disciplina).
3. **kovoti!** Kova yra politinio kario gyvenimo tikslas.
Būkite ištikimi! Mūsų garbė vadinama ištikimybe.
5. **būkite draugiški!** Draugystė yra būtina bendruomenės sąlyga.
Dirbkite su savimi! Nacionalsocialistas niekada nenustoja mokytis (taip pat žr. Asmenybė).
7. **būkite diskretiški!** Vienas poelgis yra vertingesnis už šimtą didelių posakių.
8. **būkite drąsūs!** Drąsa - tai valia įveikti save.
9. **Didžiukitės!** SA yra ir lieka Vokietijos likimas (žr. "Pride").
10. **būk negailestingas!** Sunkus mūšis ir sunki pergalė - taip užbaigsime nacionalsocialistinę revoliuciją.

Nacionalsocialistinė liaudies valstybė po revoliucijos pergalės bus SA valstybė. Ne todėl, kad SA nori užvaldyti valstybę - tai yra partijos užduotis, - bet todėl, kad ji laimės ir suformuos visus kovingus tautos vyrus, kad šie kovotojai užims deramą vietą valstybėje ir kad SA perims nacionalsocialistinės liaudies valstybės apsaugą viduje ir išorėje ir šiam tikslui mobilizuos ir organizuos visus tinkamus karinei tarnybai vyrus.

Nacionalsocialistinio Volksstaat SA uždavinys - visiška žmonių mobilizacija, siekiant išsaugoti ir plėtoti rūšį. Po perėjimo prie Naujosios tvarkos iš SA gretų atsiranda tos karingos vyrų konfederacijos ir religinės kongregacijos, kurios užtikrina ilgalaikį tradicinės tvarkos stabilumą (taip pat žr. "Ordena").

125 - TAKTIKA

Strategija - tai veikslių gairės, kuriomis vadovaujamesi siekiant įgyti ir dalytis

valdžia, analizuojamos ir išnaudojamos ilgalaikės perspektyvos, o taktika - tai uždavinys, padedantis politiniam judėjimui padidinti savo įtaką ir pasekėjų skaičių trumpuoju laikotarpiu.

Todėl bendroji Naujojo fronto bendruomenės linija apima ne tik strateginę koncepciją, bet ir taktinius aspektus, tačiau taktika visada lieka pavaldi strategijai:

Taktika be strategijos veda prie aklo akcionizmo. Strategija be taktikos veda į sektantizmą. Tik kartu jie rodo kelią į valdžią. Kad įgyvendintų savo taktiką, Naujasis frontas pasitelkia įvairias masines organizacijas.

Naujojo fronto taktika grindžiama suvokimu, kad liberalaus kapitalizmo masinių visuomenių sąlygomis, kuriose sąlygos yra pakankamai stabilios, gyventojų masė nesidomi pasaulėžiūra, idealais ir politinėmis idėjomis (žr. liberalaus kapitalizmo ir vertybinio reliatyvizmo sąvokas). Juos domina beveik vien tik jų artimiausios, asmeninės gyvenimo sąlygos. Tik nusiskundimai, trūkumai ir neteisybė sukelia pasipiktinimą, o kraštutiniais atvejais - sukilimą, ir taip suteikia revoliuciniam judėjimui atspirties taškus, kad jis galėtų padidinti savo masinę bazę tarp žmonių.

Todėl Naujasis frontas savo kadrus skirsto taip, kad visur, kur yra nepasitenkinimas ir kritika, būtų ir nacionalsocialistų, siekiančių nepasitenkinimą paversti maištu, o maištą - revoliucija. Niekur kitur kova ir politinis darbas neturi būti tokie lankstūs ir prisitaikantys kaip taktikos srityje - čia nėra jokių principų, o tik galimybės! Šiuo metu Naujasis frontas laikosi keturių pagrindinių taktikos kryptių:

1. kova su užsienio infiltracija;
2. kovoti su aplinkos būklės blogėjimu;
3. kultūrinė revoliucija prieš amerikietišumą;
4. kova už vieningą ir neutralią visą Vokietiją (žr. Vokietija), kad būtų pasiekta tikra taika.

Kiekvienas iš šių klausimų gali mobilizuoti nepatenkintas mases. Gyvybės apsauga ir neutralumas siekiant teisingos taikos tvarkos šiandien daugiausia laikomi "kairiųjų" klausimais, o svetimšalių antplūdžio ir dekadanso kritika, kuri šiuo metu daugiausia reiškiamą kaip amerikonizmas, laikoma "dešiniąja". Kita vertus, nacionalsocializmas, kaip völkische judėjimas, nėra nei "dešinysis", nei "kairysis", bet turi ir vieno, ir kito elementų ir įkūnija tautos valią gyventi (žr. valią). Būtent todėl ji gali sujungti visus šiuos klausimus į vieną, galutinai sistemą griauančią politinį revoliucinį judėjimą ir taip suderinti taktines prielaidas su strategine būtinybe ir taip įgyvendinti revoliuciją.

Tikėtina, kad minėti revoliucinės taktikos atspirties taškai bus patys svarbiausi, nes valdančioji sistema pasirodys esanti nepajėgi išspręsti bent vienos iš šių problemų, nors, atvirkščiai, tokio sprendimo poreikis tampa vis aktualesnis. Tai ypač pasakytina apie pernelyg didelę miškininkystę ir aplinkos būklės blogėjimą. Be to, Naujasis frontas siekia daryti įtaką visoms potencialiai ar realiai sistemai kritiškomis

šrovėms ir išnaudoti visas sistemos krizes bei kylančias problemas, pasitelkdamas savo aljansų politiką. Žmonės visada turi būti apie tai informuojami:

SISTEMA NETURI JOKIŲ KLAIDŲ - JI PATI YRA KALTA!

126 - DRĄSA

Drąsa - tai valia įveikti save. Tik bendruomenė, kuri išsiugdo šią valią ir įrodo ją kovoje, gali įveikti individualizmą, taigi ir buržuazinį minusinį pasaulį (žr. buržuazija). Tik tada, kai arijas pripažins ne savo mažą gyvenimą, o aukštesnes vertybes ir idėjas kaip prasmę ir tikslą (žr. vertybinį idealizmą) ir taip įveiks savo individualistinį egoizmą, jis galės įgyvendinti Naująją tvarką, atitinkančią rūšį ir prigimtį. Ši kova už ateinančią aukštąją arijų kultūrą Ketvirtajame reiche reikalauja drąsos, tikėjimo, disciplinos, ištikimybės ir kitų nacionalsocialistinės etikos vertybių bei reikalavimų.

Todėl nacionalsocialistų partijai (žr. Nacionalsocialistinė vokiečių darbininkų partija) ir ypač jos Sturm-Abteilung, kaip politinių karių bendruomenei, drąsa priklauso nacionalsocializmo, kaip požiūrio į gyvenimą, kuris veda nuo ego prie mes, nuo buržuazinio individualizmo prie darbininkų klasės suformuotos žmonių bendruomenės, esmei.

Todėl SA reikalavimas "Būk drąsus!" yra vienas iš dešimties politinio kareivio įsakymų, taigi ir viena iš būtinų kovingo revoliucijos gyvenimo sąlygų. Šią drąsą išstobulina pasiryžimas paaukoti visus buržuazinio gyvenimo patogumus ir lengvatas - taip, net pačią gyvybę, jei reikia, - ir prisiimti kančias, nepriteklių, persekiojimus ir įkalinimą tarnaujant nacionalsocialistinei idėjai ir partijai, kurios suteikia gyvenimui aukštesnę prasmę ir vertę. Todėl partijos politiniuose kariuose grįžta karingų riterių ordinų idealas kaip kilniausia savęs nugalėjimo forma. Jie save laiko nacionalsocialistinės revoliucijos riteriais (taip pat žr. "Ordinai").

Pramogos su svastika

Anekdotų rinkinys, kurį sudarė Gerhardas Lauckas

44.

Mano namų biuras yra labai, labai nacionalsocialistinis. Ne vienas apsilankęs bendražygis net pavadino jį "šventove". Šiaip ar taip, kai paskambino draugas ir paklausė, ar galėtų ką nors atsivesti, daug negalvojau. Tačiau šiek tiek nustebau, kai jis paprašė leisti parodyti mano kabinetą atvykėliui, kuris netrukus apžiūrėjo mano kabinetą.

Naujokas uždavė keletą mandagių klausimų ir mes aptarėme politiką. Kai atėjo laikas išeiti, pažvelgiau jam tiesiai į akis ir ramia, bet visiškai rimta veido išraiška pasakiau:

"Jūs, žinoma, suprantate, kad dabar, kai pamatėte mano kabinetą... mes turime jus nužudyti!"

Jis išbalo. Bet aš pasigailėjau vargšo vaikiną ir leidau jam išsigelbėti. Galbūt kada nors jis pasakos savo anūkams, kaip vos nesusidūrė su nacių rankomis.

45.

Mano draugas prancūzas buvo įdomus žmogus. Jis tarnavo prancūzų Waffen-SS Berlyno mūšyje, Alžyre Prancūzijos armijoje kovojo su maro teroristais, dalyvavo prieš DeGaulle'į nukreiptame karininkų sukilime, o dabar gyvena trentyje Miunchene.

Kai pasibeldžiau į jo duris, jis jas atidarė, pasisveikino, apkabino mane ir pabučiavo į abu skruostus. Aš nusišypsojau ir pasakiau: "Gerai, kad žinau, jog esi prancūzas, antraip būčiau tave už tai apsikabinęs!"

Vėliau tą patį vakarą atvyko draugas iš Šveicarijos, ir mes visi trys nuėjome į barą, priklausantį italų fašistui. Ten buvo tik vienas kitas lankytojas, jaunas vokietis. Žinoma, kalbėjomės apie politiką. Man beveik buvo gaila vienintelio ne nacionalsocialisto; jis tikriausiai manė, kad užkliuvo už pikto nacių sąmokslą! Išgirdęs mus, jis mandagiai išitraukė į pokalbį.

Nors jam, kaip ir daugumai žmonių, buvo išplautos smegenys, jis atrodė pakankamai padorus žmogus. Mes su šveicaru su juo kalbėjomės ir bent jau privertėme jį priimti mus kaip protingus žmones, kurie gali logiškai apginti savo įsitikinimus, o ne kaip kraujo ištroškčius, žudikus maniakus, kuriuos rodo televizija.

Beveik pavyko. Nes kaskart, kai jį įtikindavome, mūsų jau šiek tiek girtas prancūzų bendražygis trenkdavo kumščiu į barą ir šaukdavo: "*Juos reikia nužudyti! Visus! Visi žydai turi būti nužudyti!*"

Žinoma, tai vargšą vaikiną gerokai sukrėtė. Taigi mums su šveicaru teko viską pradėti iš naujo. Tačiau mūsų draugas prancūzas tiesiog pakartojo savo pasirodymą.

Kitą dieną sulaukėme keršto. Savo draugui prancūzui juokaudami pasakėme, kad, nors Prancūzijoje viskas gerai, vieną dieną Paryžių teks sulyginti su žeme, išgrįsti betonu ir paversti automobilių stovėjimo aikštele Didžiojo Berlyno pakraštyje.

